

LEDOVÉ PŘEKVAPENÍ

Jednoho pozdního odpoledne vedl Olaf Maršmelouna po strmých zasněžených svazích Severní hory. Velká sněhová přišera měla oči převázané páskou a rukama šátrala kolem sebe, aby udržela rovnováhu. Celou cestu se potácela za Olafovým hlasem.

„Už jen pár kroků!“ zvolal Olaf. Rozhlédl se kolem sebe. Hned spatřil to, co hledal. Radostně vyskočil do vzduchu a vykopl nohy před sebe. Hned nato přistál, sklouzl z vyvýšeniny dolů a zastavil se vedle něčeho neobvyklého: jediného růžového kvítku.

Maršmeloun se nemotorně dovlékl až k němu dolů.

„Tak jsme tady!“ vykřikl Olaf. „Teď si můžeš tu pásku z očí sundat.“

Maršmeloun se natáhl a odhrnul si pásku z obličeje.

Olaf máchl rukama do vzduchu. „Ta-dá!“ volal.

Maršmeloun překvapeně zvedl jedno ze svých ledových obočí. *Květina! Tam venku!* Něco takového ještě neviděl! Chvilí usilovně přemýšlel. Co lidé s květinami dělali? Pak si vzpomněl.

Maršmeloun se opatrně naklonil, dokud neměl obličej jen pár centimetrů od okvětních lístků. Čmouch, čmouch.

Někde hluboko v nose měl najednou zvláštní pocit. Trochu ho to svědilo. Svými obřími prsty se poškrábal, ale nepomohlo to. Ten pocit se ještě stupňoval. Připadalo mu, jako by ho někdo lechtal uvnitř obličeje. Znepokojeně zabručel. Co se to dělo? Cítil se trochu...trochu... „HeeeeePČÍÍÍ!“ kýchl. Z nosu mu vyletěl obrovský porýv sněhu, přehnal se přes Olafa a srazil malého sněhuláka k zemi.

„Páni!“ stihl ještě vykřiknout Olaf, než dopadl na záda. „To byla sranda!“

Maršmeloun vyplašeně zabručel. *Kde byla ta květina?*

„Ale jdi ty, neboj se,“ řekl Olaf, „je přímo tady.“ Přejel prsty po čerstvě napadaném sněhu a květina na něj opět vykoukla.

Maršmeloun si dával dobrý pozor, aby se tentokrát nenadechl moc, a jemně sníž z okvětních lístků odfoukl. Vypadalo to, že květinice se vůbec nic nestalo.

Olaf se na Maršmelouna zadíval. „Ty jo, nechce se mi věřit, že jsi alergický na květiny! Myslel jsem, že tě dneska překvapím, a místo toho jsi překvapil ty mě!“

PŘEDNÁŠKA O LEDU

Varendellské škole nastal výjimečný den: žáky navštívila Elsa s Annou a přivedly s sebou i velmi vzácného hosta!

„Dobré ráno,“ pozdravila Elsa skupinu nedočkavých dětí. „Dnes jsme sem přivedly našeho dobrého kamaráda Kristoffa, aby vám povyprávěl o své práci sběrače ledu!“

„Dobré ráno všem!“ pozdravil je Kristoff. „Chcete se dozvědět něco o ledu?“

Děti na něj ale jen zíraly. *Led byl led... Co by se o něm měly učit?*

„Tak začneme od základů,“ začal rozvláčně Kristoff. „Sběr ledu je věda, která vyžaduje zručnost a hluboké znalosti–“

„Promiňte, pane?“ přerušila ho malá holčička. „Ano?“ odpověděl Kristoff.

Dívka roztáhla ruce co nejdále od sebe. „Už jste někdy řezal takhle velký kus ledu?“

Okamžitě následovala smršť otázek od dalších dětí:

„A co takhle blok ledu velký jako sob?“

„A co velký jako sauna?“

„A velký jako hrad?“

„Počkat, počkat!“ přerušil je Kristoff. „Sběr ledu je těžká práce. Řeknu vám, jak se to dělá, a–“

„Nemůžete nám místo toho ty velké ledové bloky ukázat?“ zeptala se první holčička znovu.

Kristoff se otočil na Annu. Nevěděl, co má dělat. Děti ho nenechaly dopovědět nic z toho, co chtěl říct.

„Máme nějaký plán B?“ zeptal se Anny.

„Hmmm...“ Anna se na okamžik zamyslela.

„Myslím, že bychom jim to měli místo vyprávění ukázat!“

„Dobrý nápad!“ přikývla Elsa.

Elsa dovedla Kristoffa, Annu a všechny školáky k jezeru. „Tohle bude stačit!“ řekla a použila kouzlo, které celé jezero zmrazilo. „Teď jim můžeš ukázat, co takový sběrač ledu opravdu dělá.“

„Tak jo!“ zaradoval se Kristoff. Nejdříve velkou pilou rozřezal ledovou plochu na bloky. Pak obrovskými železnými kleštěmi bloky vytáhl a naskládal je do saní.

„Tohle je ta nejúžasnější věc na světě!“ vykřiklo nadšeně jedno dítě.

„Řekněte nám o ledu úplně všechno!“ přidali se i ostatní.

A přesně to Kristoff taky udělal!

